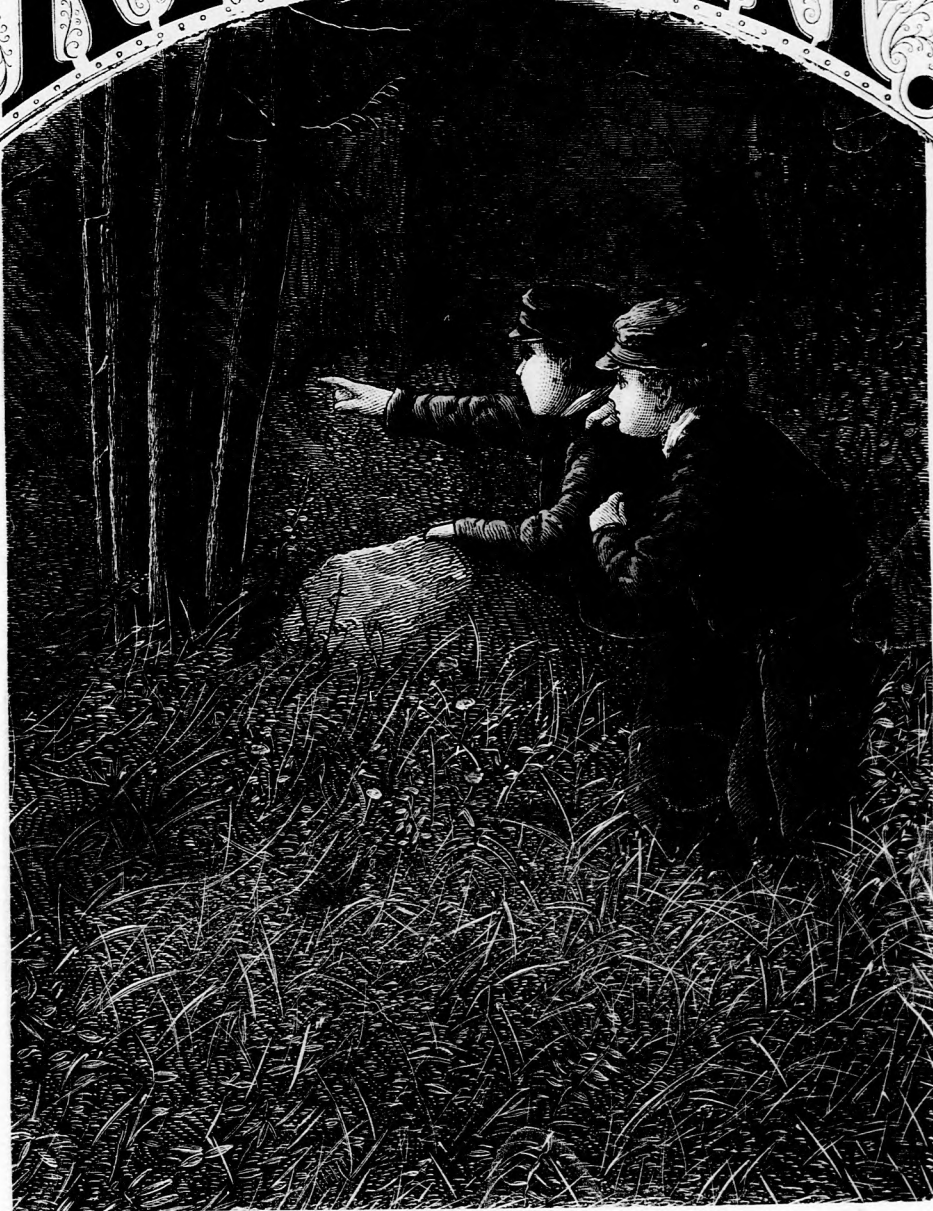

KIS LAP

... BERTI ÉS GYULA A FA MÖGÜL NÉZTÉK ... (Lásd a 394. lapon.)

A TÁNCZESTÉLY.

— Elbeszélés. —

Kis Gizella eléggé kedves és okos leányka volt, csak egy rossz tulajdonsága volt, mely miatt sokszor nevelték, sőt nem ritkán boszankodtak is reá: szeretett nagyokat mondani, meg nem gondolta, milyen esztelen dolgokat beszél, mikor csupa kérdésből lehetetlen dolgokat állít.

Egyszer p. o., midőn a kertben sétáltak s bátyja Jenő, az mondta, hogy leül, mert fáradt, Gizike így szólt:

— Ugyan hogy lehet ilyen kis sétában elfáradni! Én akár egész nap is tudnék itt a hűvösben sétálni a nélkül, hogy pihennem kellene.

Máskor, midőn Jenő azt említé, hogy nehezen tudja megtanulni leczkójét, mert három egész oldal van föladvá, Gizike kicsinylőleg kiáltá:

— Három oldal! No bizony, azt egy óra alatt megtanulnám!

Persze nagyon megjárta volna, ha valaki szavánál fogja; de Jenő is, a szülők is, nevettek vagy boszankodtak s Gizike tovább is csak beszélt efféle oktalanságokat.

Szép nyári idő volt s közeledett egy kellemes nap, melynek mindig örültek a gyermekek: a mama nevenapja. E napra mindenfelől sok jó ismerős gyűlt össze a házban, nagy vendégség volt s rendesen tánczal végződött.

— Ugy-e apácska, most is lesz tánc? kérdé Gizike hizelkedve.

— Mért kérded? szeretsz táncolni?

— Oh, de mennyire! Eltánczolnék akár három napig is egyfolytában. Azt hiszem, a tánczba soha sem lehet beleunni.

Az apa kissé elkomolyodott, de aztán mintha gondolt volna valamit, mosolyogva mondá:

— Örülök, hogy szeretsz táncolni, mert akkor holnap jól fogsz mulatni. Gondoskodom, hogy kívánságtok teljesüljön.

Gizike alig találta helyét nagy örömben; dalolva, ugrándozva sietett jó hírrel Jenőhöz, előre is próbálta a különböző tánczokat s nagyon meg volt magával elégedve, mert nem felejtett el semmit abból, amit a múlt télen a városban tanult a tánczmestertől.

Másnap reggel már korán talpon volt Gizike s alig bírta bevárni, hogy a nap elmuljék. Dél tájban már érkeztek a vendégek, köztök sok fiú és leányka is, úgy hogy a gyermekszobába alig fértek el mindnyájan s Gizike mint házi kisaszony nagy örömmel vezette őket körül a házban és a kertben, míg végre ebédhez ültek.

Ebéd után a társaság kisétált a kertbe s Gizike is, miután a szobákban egyet-mást elrendezett, vendégei után akart sietni; de Julis, a szobaleány, megállította.

— Kisaszonykám, ideje lesz felöltözni a tánczhoz, mert mindjárt kezdődik.

— Kezdődik? kérdé Gizike meglepetve. Hova gondol, Julis? Hiszen még alig négy óra!

— Igen, de a papa azt akarja, hogy a kicsinyek is mulassanak, tánczolja-

nak; most tehát kezdődik a gyermekbál és tart estig, akkor aztán majd a nagyok kezdik s többé nem lesz hely a kis urfiak és kisasszonyok számára.

— Igaz! Oh, ez nagyon pompás! Milyen jó az én kedves apácskám! gyorsan, Julis, öltöztessen át!

Nem telt bele sok idő s Gizike csinosan felöltözve sietett a nagy terembe, hol a kis vendégek, fiuk és leányok, már együtt voltak, mialatt a nagyok kint a kertben mulattak. Mihelyt Gizike belépett, megindult a vigalom s csakhamar olyan zaj, kacagás, tánczolás volt a teremben, hogy az ember alig hallhatta a saját szavát. Néha-néha betekintett a papa vagy a mama s látván, hogy a kis társaság jó kedvű és pompásan mulat, ismét távozott, intvén Gizikét, hogy gondja legyen kis vendégei mulattatására.

Gzikét nem kellett biztatni; olyan jó kedve volt, mint talán még sohasem s az ő vígsága átragadt a többiekre; egyik óra mult a másik után s a kis tánczosok és tánczosnők még mindig javában mulattak, valamennyi közt pedig leginkább Gizike, ki egész délután egy perczig is alig pihent s egészen kipirult, mint a basarózsa.

Már esteledett, nyolcz óra elmult, midőn a mama belépett s jelentette a kis társaságnak, hogy a táncznak vége, most jöjjenek a szomszéd szobába, ott már föl van tálalva számukra a vacsora.

Soha jobbat nem mondhatott volna a mama; a kis tánczosok kipirultak; egészen belefültek már a multságba. Anynyit ugráltak, nevettek, tánczoltak és daloltak, hogy valóban legfőbb ideje volt

megpihenniök. Fáradtan, lihegve ültek a nagy terített asztalhoz s a jó étel-ital ugyancsak izlett éhes, szomjas torkuknak. Gizike maga is fáradtan, éhesen készült leülni kis társai közé, midőn egyszerre ott termett mellette az apa és így szólt:

— Gizikém, most kezdődik az igazi tánczestély s neked mint kis házi kisasszonynak illik ott lenned. Majd később vacsorálhatsz velünk.

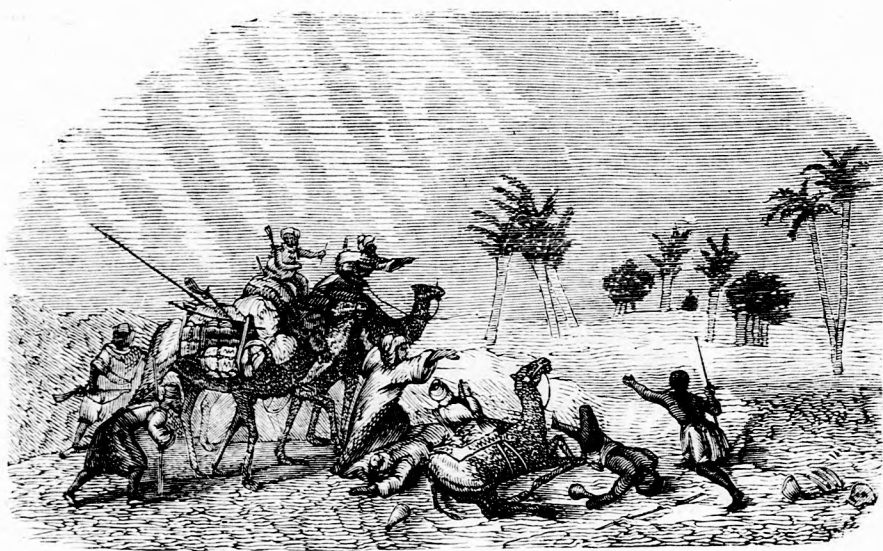
A kis leány fájdalmas pillantást vetett a terített asztalra és az ott józüen falatozó gyermekekre, kik kedvök szerint válogothattak a jó süteményekben, sütekben s megpihenhettek a fásasztó táncz után; Gizike, őszintén megvallva, inkább szeretett volna itt maradni, mint visszatérni a tánczterembe; de nem merte, nem akarta megmondani apjának. Hogy is tehette volna? Hiszen akkor azt kellett volna mondania, hogy fáradt! Pedig eszébe jutott dicsekvése, hogy három napig is tudna tánczolni egy folytában... most még alig néhány óráig tarván a multság, csak nem mondhatja, hogy már belefáradt! Gizike tehát, szomoruan bucsut véve a sok jó csemegétől s vigan lakmározó gyermektársaitól, visszatért apjával a nagy terembe, hol ezalatt a nagyok társasága már összegyült. A lámpák, gyertyák már meg voltak gyújtva — az igazi tánczestély csak most kezdődött.

Gizike, midőn most ismét belépett a terembe, egészen meg volt lepve attól, amit ott látott. Még soha sem vett részt egy ilyen igazi tánczestélyben, legföljebb holmi kis gyermekbálokban; de ime most aztán igazi szép társaságba jutott, csupa felnőtt leányok és ifjak közé. Roppantul

tetszett neki, hogy már ő is a nagyok társaságában lehet s egyszerre megváltoztak gondolatai. Most már nem sajnálta, hogy ott kellett hagynia a gyermekek vacsoráját, sőt nagyon megvetőleg gondolt azokra a kicsinyekre a kik ott, a másik szobában beérik holmi nyalánk enni valóval, mikor tulajdonképen csak most kezdődik az igazi multság.

— Persze, gondolá Gizike, ők még kicsinyek, nekik nem való az efféle, elég nekik, ha czukros süteményt kapnak, az való a kis gyermekeknek. Szegények!

És Gizike, aki épen ekkor volt tizenkét éves, szörnyen fölötte érezte magát pajtásainak, kikkel az imént mulatott; iparkodott is komoly arcot csinálni, mint a nagyok szoktak: feszesen, kimérten lé-

CSALÓKA KÉPEK A TERMÉSZETBEN: *A liget a sivatagban.* (Lásd a 395. lapon.)

pegetett s éhségről, szomjúságról fáradtságról egészen megfeledkezre, mamája mellett foglalt helyet.

Nem sokáig ült itt s már kezdődött a vigalom. Nagy, sugár termetű, bajuszos fiatal ember udvariasan meghajtván magát Gizike előtt, mondá:

— Kisasszony, szabad egy tánczra kérnem?

Gizike fölkelte s egy pillanat mulva már ott röpült a tánczosok sorában, nagyon elégedetten magával és az egész mulatsággal. Ez egészen más ám, gondolá, mint az imént volt a gyermekek társaságában. Ez már igazi tánczos, nem afféle kis diák s szépen, illedelmesen kér föl tánczra, nem úgy mint a kis Zsiga vagy Jenő, kik a terem tulsó végéből kiabálták

volt, hogy: »Gizike, most majd velem táncolsz, ugy-e?« Szinte röstelte Gizike, hogy azokkal a gyermekekkel mulatni tudott, mikor az igazi tánczestély csak most kezdődött.

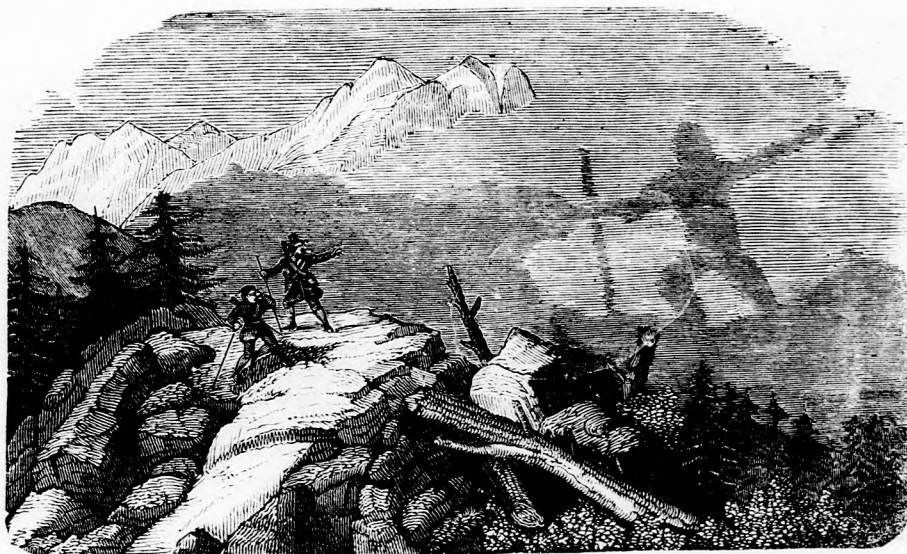
Annyira jól érezte magát, hogy eleinte igazán nem gondolt arra, mily nagyon el van fáradva. Igen szépen tánczolt, meg kell vallani; ezt meg is mondták neki s

Gizike csupa hiuságból minden erejét megfeszíté, csak hogy a dicséret után szégyent ne valljon.

— Nagyon szeret tánczolni, ugy-é Gizike kisasszony kérdé? tánczosa.

— Oh igen!

— Igaza is van, mert jól tánczol, mondá az ifju s a zene elhallgatván, viszszavezette Gizikét helyére.

CSALÓKA KÉPEK A TERMÉSZETBEN: A kísértet a levögöben. (Lásd a 395. lapon.)

A szünet azonban rövid ideig tartott, a zene újból megszólalt s azonnal ott temett ismét egy tánczos Gizike előtt, aztán egy második, harmadik, negyedik, ötödik és így tovább szakadatlanul. Két óra mulva Gizike, bármennyire nem akarta magának megvallani, rendkívüli fáradságot érzett; hiszen már éjfél közeledett s ő majdnem délóta szünet nél-

kül tánczol. Feje szédült, szeretett volna legalább egy félórára félrevonulni és pihenni; de nem lehetett; egyik tánczos a másik után jött s ő, kit mindnyájan néztek, dicsértek, ki azt mondta, hogy három napig sem fáradna belé, csak nem mondhatja, hogy már nem tánczol többé, elfáradt. A hiuság győzött a fáradságon s Gizike a nagyokkal mulatott tovább. Az-

az hogy, megvallva az igazat, tulajdonképen bizony nem mulatott többé, hanem rettentően unatkozott. Kezdetben nagyon hízelt neki, hogy azok a nagy fiatal emberek olyan udvariasan kérik föl egy-egy tánczra; de ezt csakhamar megszokta s látta, hogy ez pusztán szokás; annál unalmasabb volt aztán az, hogy senki sem beszélt vele, — mert hát miről is lehetne beszélni egy olyan kis leánnyal, aki egyebet sem ismer még a bábujánál meg a könyveinél, melyekből leczkét tanulja. Ez pedig a nagyokat nem érdekli; holmi egyéb, kis leányoknak való dolgokról pedig azok a fiatal nem tudtak beszélni. Gizike mulatsága tehát csak abból állt, hogy szünetlenül halálos fáradtsága mellett is ugrálnia kellett s végre már egészen meggyülölte ezt a tánczestélyt, kezdte ismét sajnálni, hogy nem maradhatott a másik teremben kis pajtásai mellett, kik a vacsoránál kényelmesen megpihentek és most már bizonyosan jó ízűen alusznak a ház másik végén levő vendégszobákban. Hja persze, azok kis gyermekek, azok nem mondták, hogy szeretnének tánczolni akár három napig is.

(Vége következik.)

TOLVAJ SZARKA.

(Képpel a 400. lapon.)

JUCZI, Misi, Milike, Pál!
 Hová lett az ezüst kanál?
 Az asztalra tettem le . . .
 Hogy is tűnt el egyszerre?
 Nézzétek csak! . . .
 Villan ablak.
 Az üvegjén
 Hirtelen fény
 Csillan által.
 Nagy hatással.

Pedig a nap nem is onnan
 Süt be, ahol az ablak van.

Hát mi e?
 Egyszerre
 Csak ez hangzik: »Cser! cser!
 Se Juczi, se Milike
 Se Pál, se Misike,
 Egyikök se vette le,
 Azalatt
 Asztalról a kanalat.
 Hanem én, hanem én,
 Kinek kedves minden fény!«

Ki lehet,
 Mi lehet?
 Oda futnak az ablakba . . .
 Hát ott berreg
 Repked, csereg
 Az az álnok tolvaj szarka.

Ejnye tolvaj, fikom adtát! . . .
 De a szarka nem remeg,
 A tetőn egyre csereg,
 S vigan emelgeti farkát.

Add le, add,
 Azt az ezüst kanalat!
 Vigyázz, hogy a fegyveremmel
 Most le ne puffantsalak.

S Misi a tolvaj szarkára
 Egy rettentő
 Nagy esernyő
 Rosz nyelével rádúpláza.

Pif paf durr!
 Szarka madár megjed,
 Ide oda billeget.

No még egyszer durr!
 S a kanalat egyszerre
 Tarka-barka
 Bolond szarka
 A földre ejtette le.

AZ ELRONTOTT VASÁRNAP.

— Beszélyke. —

(Képpel a czimlapon.)

FALU szélén, nem messze a domboldalon kezdődő sűrű erdőtől, csinos házacská állott, ebben a házban pedig Nyilas ur lakott, az erdőmester, kit az egész környéken szerettek is, rettegtek is, mert igen szigorú, de becsületes, igazságos ember volt; nem türt el semmi rendetlenséget a szép urasági erdőben, mely az ő felügyeletére volt bízva, másrészt azonban megengedte, hogy szegény özvegy asszonyok holmi kis száraz galyat gyűjtsenek ott tüzelőnek.

Két fia volt Nyilas urnak: Berti és Gyula. Pajkos, nyugtalan két ficzkó volt, mindig kész mindenféle csinyekre s a tanító urnak az iskolában ugyancsak meggyült volna velök a baja, ha nem félték volna otthon a szigorú apától, ki rögtön kemény büntetést szabott reájok, mihelyt valami csinynek hírére hallotta. A pajkos fiúk jobbnak tartották tehát hétköznap szépen eljárni az iskolába s megtanulni leckéjüket is, hogy aztán vasárnap szabadon játszassanak. Csakhogy persze játékuk rendesen valami bolondos csinyre végződött, aminek aztán meg kellett adni az árát.

Egy szép nyári vasárnap délelőtt Berti és Gyula hosszas tanakodás után abban állapodtak meg, hogy egy kis sétát tesznek az erdőben, keresnek madárfészket, vad mézet. Meg is indultak rögtön s vigan dalogatva, kiáltozva bolyongtak az erdőben, föl-fölmásztak a fákra, miközben persze kissé megszakadozott a ruhájuk, de ezzel kevesett törődtek,

hanem csak kerestek tovább madárfészkeket. Ezuttal azonban nem volt szerencsés-jök, nem találtak semmit.

— Soh' se keresgéljünk többet, szólta Gyula. Inkább heveredjünk ide a fűbe és tanácskozzunk, mit játszunk délután?

— Oh, délután elmegyünk Józsiékhoz lapdázni, felelt Berti.

— Arra nagyon meleg van. Nem szeretek a napon futkosni. Hanem mondok én okosabbat: menjünk majd a patakhoz halászni.

— Az jó lesz. De nincs halász-horgunk.

— Csinálunk. Horgom van, zsinór is van, csak egy jó hosszú nyelet kell még szereznünk. Azt pedig itt közel találunk. Itt van a fiatal erdőültetvény, ott találunk szép vékony, magas fácskát.

— Igen . . . de tudod . . . az ültetvényt nem szabad bántani . . . apa nagyon szigorúan megtiltotta, hogy még csak közel sem szabad ott járni senkinek.

— Jól van, jól, tudom én azt. De hiszen egy fácska nem a világ, van ott ezer is, észre sem veszik, ha egyet letörünk. Aztán, ha majd később észre is veszik, nem fogják tudni ki tette, nincs most itt senki, nem látnak.

Ebben szépen megnyugodtak mind a ketten s azonnal föl is kerekedtek tervök végrehajtására. Bementek a sűrű fiatal ültetvénybe s egy magas, vékony fácskát kiválasztva, tövére letörték. Már éppen indultak vele kifelé, midőn egyszerre lépteket és haragos szavakat hallottak nem igen messziről.

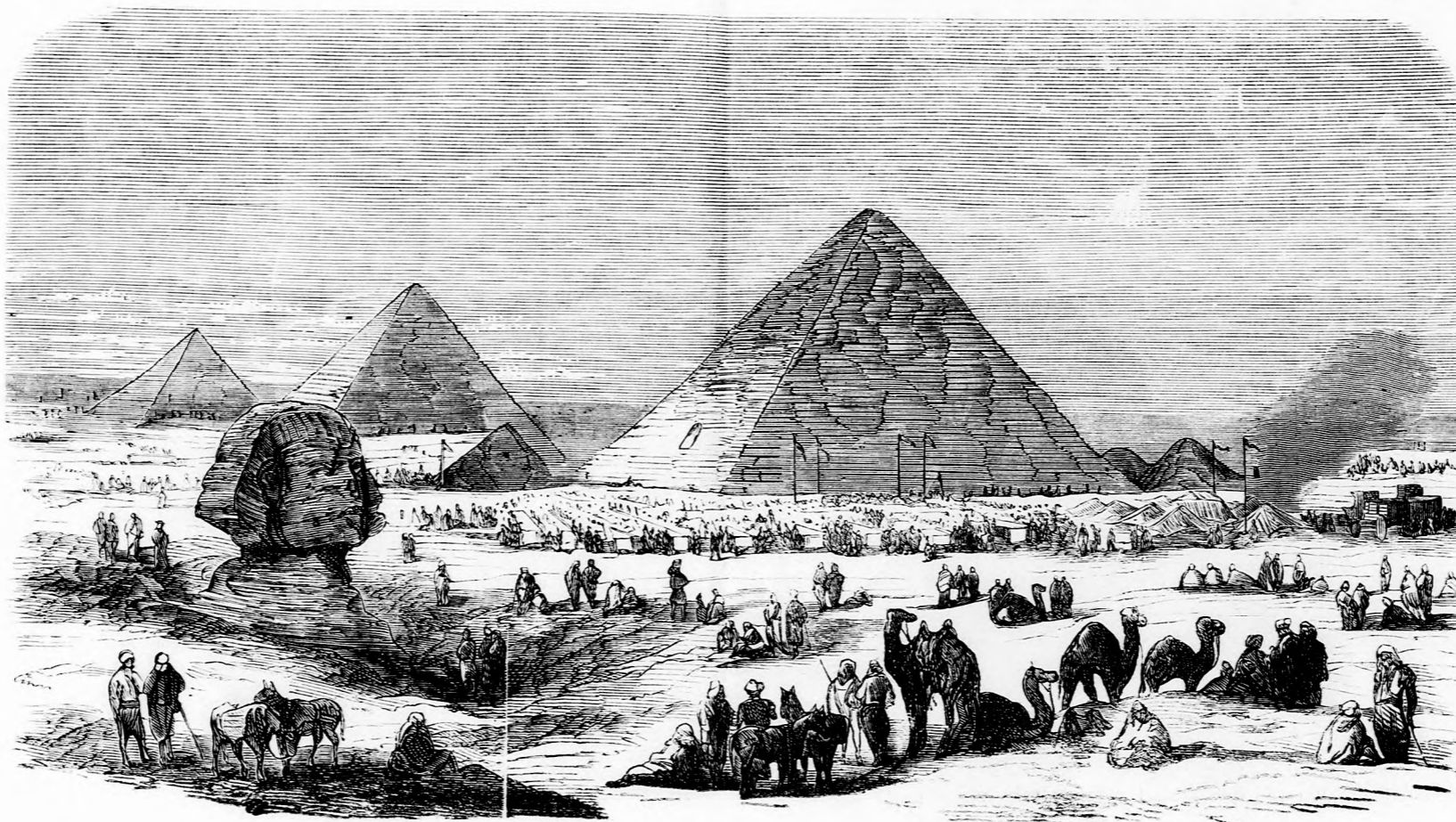
— Jaj, édes apánk jön! szólta ijedten Gyula.

— Pszt! Csöndesen! Talán még nem ismert meg... osonjunk ki a nagy erdőbe... ott majd elrejtőzünk.

A sűrű cserjés közt gyorsan futásnak eredtek, lehetőleg meglapulva, hogy atyjok meg ne ismerhesse őket. — Egy-két percz múlva már kint voltak a nagy erdőben] s egész erejükből futottak, de hátuk mögött folyton hangzott üldözőjük lépteinek zaja. Már-már azt hitték, hogy nem menekülhetnek, midőn egyszerre azt vetették észre, hogy atyjok nem követi őket többé, hanem megállt és beszél valakivel. Óvatosan meglapultak tehát a sűrű faközött és nézték, mi történik ott, minek köszönhetik megmenekülésüket.

Az erdőmester roppant haragosan beszélt egy szegényes öltözött fiúval. Berti és Gyula megismerték, hogy ez Józsi, a szegény özvegy Boris asszony fia, ki a vasárnapi szünidőt azzal tölti, hogy száraz galyat gyűjt anyjának tüzelőre.

Hogy mit beszélt az erdőmester Józsival azt Berti és Gyula nem hallhatták, mert messze voltak; pedig talán jó lett volna meghallaniok. Mert az erdőmester szörnyű haraggal ráförmedt a szegény fiúra:

AZ EGYPTOMI GÜLÁK. (Lásd a 398. lapon.)

— Hát te semmirevaló ficzkó, így köszönöd meg, hogy megengedtem nektek fát szedni? Nem megmondtam, hogy a fiatal ültetvényeket nem szabad bántani?

— Kérem alássan... nem is bántottam... Közel sem jártam arra.

— Hazudsz, gonosz ficzkó! Hát ki járt most ott? Ki törte le azt a szép fácskát? Magam láttam messziről.

csalsz? Ide szaladtál, s szenteskedel, mintha nem is mozdultál volna e helyről. De megtanítlak én becsületre!

S ez erdőmester a kezében volt korbáccsal nagyokat ütött a fiúra, úgy hogy ez szinte fölajdult, aztán félreugrott s indulatosan kiáltá:

— Ne üssön többet... megbánja!

— Micsoda? Te még fenyegetőzni mersz? Nesze ráadásul még egy! Most takarodjál haza!

A szegény fiú könnyes szemekkel indult hazafelé s szomoruan dörögé magában:

— Ez már mégis igazságtalanság!... hiszen én nem tettem semmi rosszat... Az ő saját fiai követték el a csinyt, láttam, mikor az ültetvénybe belopóztak. Elárulhatnám őket... de nem teszem... ma-

— Az nem igaz, én nem törtem le, én itt száraz galyakat szedgettem, szólt Józsi kissé fölindulva.

— Igen? Azt hiszed, hogy ezzel meg-

májuk sok jót tesz szegény édes anyámmal, rosszul esnék neki, ha megtudná és az erdőmester ur is nagyon megbánná, hogy ok nélkül megvert. Már

megtörtént . . . legalább másnak ne legyen baja.

És a jószívü szegény fiu letörölte könyeit s hátán a nehéz csomó gallyal, hazament. Otthon pedig egy szót sem szolt anyjának arról, milyen keserves dolga volt ma az erdőben.

Berti és Gyula onnan a fa mögül végig nézték az egész jelenetet, mikor atyjuk Józsit megverte. Semmikép sem érezték jól magukat s Gyula halkán oda-szolt Bertihez:

— Azt hiszem, édes apánk Józsira gyanakszik a fácska miatt . . . menjünk oda és valljunk meg őszintén mindent.

— No persze! Ki tudja, mért haragszik apánk Józsira? Bizonyosan valami más ok miatt bünteti. Soh'se törődjünk vele.

Kimentek az erdőből, de nem igen volt többé kedvök játszani, s haza érve nem tudták, mihez fogjanak.

— Tudod mit? szolt Berti. Még van két kis darab szivarom . . . menjünk és szivjuk el.

— Nagyon jó lesz.

A két könnyelmü fiu ugyanis, ha csak szerét ejthette, el-elesent az apa szobájából dohányt, szivart. De mert jól tudták, hogy ez még nem nekik való, hogy atyjok szigoruan megbüntetné őket, ha rajta kapná a szivarozáson, elrejtöztek, az udvar legvégén álló szénaboglya mögé és ott füstölték el. Most is megszokott helyükre osontak és ott rágyujtottak a szivarra. Igyekeztek elhíttetni magukkal, hogy jól esik nekik, — de mint már más-kor, ugy most is csakhamar szédülni kezdett a fejük, gyomrukban émelygést érez-

tek s eldobva a szivart, szaladtak a házba, hogy hideg vizzel kissé fölüdítsék magukat.

Alig tértek magukhoz káboltságukból, midőn az udvarról nagy lárma hangzott:

— Tüz! Tüz van!

Mindenki kirohant s a két fiu sápadozva látta, hogy a szénaboglya ég. Semmi kétség sem lehetett, hogy ők okozták a tüzet az eldobott szivarral!

Az emberek összefutottak s mert szerencsére egészen csöndes idő volt, nagyobb baj nem történt, mint hogy a szénaboglya elégett. Az épületekre nem csapott át a tüz s midőn a veszedelemnek vége lett, az erdőmester így szolt:

— Szerencse, hogy nagyobb baj nem történt, nem sikerült a gaz ficzkó terve. De ez is elég, hogy börtönbe csukassam.

— Kit? kérdék a körülállók.

— Kit? Azt, aki előre fenyegetözött alig egy-két órával ezelőtt az erdőben; az özvegy Boris asszony fiát rajta kaptam, midőn a fiatal ültetvényt pusztította; megbüntettem s akkor mondta, hogy ne verjem, mert megbánom. Világos, hogy ő gyujtotta föl a szénát, csupa bosszúból. El kell rögtön fogni és a bíróhoz kísérni.

Berti és Gyula hallották ezt és szinte kékültek, zöldültek ijedtükben. Pajkosságuk mellett nem voltak rossz szivü fiuk s nagyon bántotta lelkiismeretüket, hogy az a szegény fiu szenvedjen ő miattuk; mert nagyon is jól tudták, hogy a tüzvész is ők maguk okozták.

Leverten húzódtak félre és tanakodtak, mitevők legyenek; persze, mást nem lehetett tenni, mint őszintén megvallani

mindent az apának; de erre nem volt bátorságuk s biztatták magukat, hogy majd eszökbe jut valami szegény Józsi megmentésére úgy, hogy ne kelljen magukat elárulni.

De bizony hasztalan törték a fejüket, nem tudtak kitalálni semmit. Az ebédnél mindenkinek föltűnt a két fiu sápadtsága, félenksége; nem tudtak enni sem, pedig csupa kedvencz ételük volt az asztalon. Soha sem volt még ilyen rossz vasárnapjuk!

Ebéd után az apa távozni készült s így szólt:

— Csak estére jövök haza; magam viszem el azt a gonosz fiut a szolgabíróhoz.

Berti és Gyula látták, hogy most már nincs vesztegetni való idő... ha még késnek, azt a szegény fiut elviszik, elítélik és talán több esztendőre börtönbe csukják, ez pedig az ő lelkükön száradna. Hirtelen elszánták tehát magukat, — oda léptek atyjuk elé és könyezve, reszketve, de őszintén elmondtak mindent, bevallották, hogy ők a bűnösök, nem Józsi.

Ami ezután következett, az bizony nem volt mulatságos dolog a két pajkos fiura nézve, mert a szigorú apa kemény büntetést mért reájok s azonfelül bocsánatot kellett kérniök a szegény Józsitól, ki miattok oly ártatlanul szenvedett. A jószívű fiu szívesen megbocsátott és így szólt:

— Oh; hiszen most már semmi baj... én tudtam, hogy ők okozták a szerencsétlenséget is, mert láttam őket a boglya tövében szivarozni, de nem akartam elárulni őket, mert tudom, hogy ez nagy szomorúságot okoz szüleiknek, kik annyira

jót tettek az én kedves anyámmal: azt meg bizonyosan tudtam, hogy a gyujtogatásért engemet el nem ítélnének, mert még az erdőben találkoztam a tanító urral s azóta mindig vele voltam és így bebizonyíthatam volna, hogy a boglya mellett nem jártam.

Berti és Gyula meghatottan hallották, hogy a szegény fiu kész volt egy ideig nagy kellemetlenséget is eltűrni, csak hogy el ne árulja őket. Megadással türték az apa által reájok szabott büntetést s megfogadták, hogy többé ilyen csínyeket el nem követnek. Józsit pedig jó barátjuknak fogadják. Ugy is történt és azóta boldogan élnek, nem volt több ilyen rossz vasárnapjuk.

CSALÓKA KÉPEK A TERMÉSZETBEN.

— A liget a sivatagban. — A kisértet a levegőben. —

(Képekkel a 388 és 389. lapokon.)

Sok csodálatos, meglepő tüneményt láthatni gyakran a természetben s bizony megesik, hogy tudatlan emberek, kik nem ismerik a természeti tünemények okát, megrémülnek vagy megörülnek s azt hiszik, valami csoda történt. Pedig csoda a természetben soha sem történik, mindennek megvan a maga egyszerű oka és aki ezt ismeri, csak neveti a babonáságot.

Nyáronként, mikor a nap izzó forróan süt a nagy sikk homokpusztára, sokszor csodálatos képek láthatók kisebb-nagyobb távolságban, — fák, ligetek, melyekről pedig az, aki a vidéket ismeri, jól tudja, hogy nincsenek ott a valóságban. A mi alföldünkön is ismerik ezt a tüneményt, a »déliabá«-ot, és sok szép mesét is tudnak róla. De ez a délibáb sokkal sűrűbben és nagyobb szerűen jele-

nik meg az arábiai és az áfrikai homok-sivatagokon: több napi járásra nincs itt se fa, se forrás s az utasok, kik tevéiken neki indultak a nagy pusztaságnak, ha elfogy a vizük, lankadtan, kétségbeesetten ballagnak tovább, megfeszítve minden erejüket, hogy eljussanak egy-egy oázishoz, azaz olyan helyhez, a hol forrásvíz és egy kis liget van. Gyakran, midőn már alig bírnak tovább menni, egyszerre egészen közel megpillantanak egy szép hűs erdőcskét. Örvendezve fölkiáltanak e váratlan szerencse láttára s a vezető, ki jól ismeri a pusztát, hasztalan inti az utasokat, hogy csalóka kép az amit látnak, ne kövessék, mert letérnek a helyes útról, hiába fáradnak és még el is tévedhetnek. A szomjas utasok nem hiszik és sietnek a csábító liget felé, hol hűs forrást remélnék találni; de a liget mindig tovább-tovább húzódik előlük és végre hirtelen eltűnik, — mert csak délibáb volt, csalóka

kép, melyet a nap izzó forró sugarai rajzoltak oda visszfényül a sok mértföldnyi távolságban levő igazi ligetről.

De nemcsak a pusztákon követ el a nap ilyen csalóka képeket; a hegyek közt is gyakran csodálatos tünemények merülnek föl s ezek között híres a brokeni kísértet. — midőn két kiránduló egy magas hegy tetején azt vette észre, hogy egy közeli felhőn egy óriási ember alak mozog, bottal kezében. Rémulten szaladtak lefelé, de még jó ideig látták azt a rettenetes óriást a felhők közt, még pedig szintén gyorsan mozogva; hamarjában valami csodára gondoltak, — pedig hát a valóság az volt, hogy az alkonyodó nap épen az egyik férfi árnyékát rajzolta oda a felhőre, ami azért volt lehetséges, mert magas hegy tetején állottak, a leszálló nap sugarai ugyszólván alólról érintették őket és az árnyékot egy a hegyek közt alacsonyan lebegő felhőre vetette.

MEGFOGTA!

NINI nyul, kicsi nyul,
Virágimhoz hozzá nyul.

Ugyan, ugyan már mit keres
Az a torkos tapsi-füles?

Ráejtem a kalapom
A nyulaeskat megfogom.

K E C S K E - F O G A T .

VÁROS-erdő fásorán, fásorán
Sok kocsí hajt szaporán, szaporán.
Kevély hintó ügetve, ügetve,
Konfortáblis mögötte, mögötte.

Konfortáblis biczegve, biczegve
Kovályog a ligetbe', ligetbe',
Fiakker-lé mint madár, mint madár,
Röpül vele a batár, a batár.

Az egyik úgy, a másik meg így halad,
De legkülönb a kecskés kis fogat.
Két hölgyike ül benne, de nyájas,
Két táltosa nagy szarvu, szakálas.

A bakján ül Lajoska, Pistika :
Ez kocsisa, a másik inasa.
Elöl ki jár, de nem húz, de nem húz :
Örzsike, a kalaúz, kalaúz.

Mellette meg, az a kis piczike :
Az a kedves borzas kis pinesike.
Bár nem került helye a kocsiban :
Kaffan, esahint, szökdiessel nagyvigan.

Város-erdő fásorán, fásorán,
Sok kocsí hajt szaporán, szaporán.
Valamennyi csak halad, csak halad :
Leggyorsabban az a kecskés kis fogat.

AZ EGYPTOMI GULÁK.

(Képpel a 392—393. lapokon.)

HA M Á S B Ó L nem, a Szentírásból már bizonyosan olvastatok, tanultatok valamit az ősi Egyiptom birodalmáról, melyben a hatalmas Fáraók uralkodtak. Régen volt az, több ezer esztendővel ezelőtt, oly régen, hogy az akkor ott élt nép történelmét is csak hiányosan tudjuk. Más népek, más királyok következtek, a régi városok eltűntek s most csak romjaikat ásatják ki tudós buvárok a föld alól; de mégis maradtak abból az ősrégi korból olyan nagyszerű épületek, melyek még mai nap, annyi ezer esztendő múlva is majdnem egészen épek és bizonyítják a hajdani egyiptomi uralkodók nagy hatalmát. Ez épületek között legnevezetesebbek a gulák vagy pyramisok, melyek tekintésére évenként sokan utaznak a távol Egyiptomba a sivatagba, hol több száz lábnyi magasságba emelkednek e csodálatos emlékek. Ott álltak ezek már akkor is, mikor a bibliai József Egyiptomba jutott és ott nagy hatalomra és méltóságra emelkedett bölcsessége által, miként a Szentírásban olvashatjuk.

A gulák háromszögu, csucsba végződő óriási épületek, csupa nagy faragott kövekből összerakva. Tudósok kiszámították, hogy egy-egy ilyen gula építése huszharmincz esztendőbe is belekerült, pedig sok ezer ember dolgozott rajta és évenként ezer meg ezer ember el is veszett a nehéz munkába, mert akkor még nem ismerték az olyan gépeket, a milyenekkel most a mi építészeink segítenek magukon. Roppanó fáradsággal hordták az óriási köveket föl több száz lábnyi magasságba s a hatalmas királyok nem törődtek azaz, hogy a munkások behaltak a nagy erőfeszítésbe; az elhaltak helyébe újakat parancsoltak oda, mert a nép egy részrabszolga volt s a hatalmasok úgy bántak e szerencsétlenekkel, mint a teherhordó ál-

latokkal. Olvastatok talán a Szentírásban, hogy az Egyiptomban volt zsidó népet keserves munkával sanyargatták a dölyfös Fáraók, míg végre Mózses kivezette őket a rabszolgaságból.

Azt lehetne hinni, hogy a gulákban valami roppant termék vannak, — pedig nem úgy van. Csak igen-igen szűk folyosó vezet be a közepükben levő kicsiny üregbe; ezen üregek pedig a büszke Fáraók sirboltjával szolgáltak. A hatalmasabb királyok külön gulát emeltettek maguknak, hogy még haláluk után is külön helyük legyen mint a többi embereknek: azt hitték, hogy ez óriási építmények belsejében örök idő-kig háborítlanul fognak nyugodni. De ebben csalódtak, mert később mindenféle harczias, vad népek törtek az országra, kikutatták a gulák belsejét is és feltörték a sírokat, hogy a királyokkal eltemetett kincseket elragadják. Most már egyik gulában sem találhatni semmit.

Az utasok, kik többnyire nagyobb társaságban ide fáradnak, fölmászhatnak a gulák tetejére is, ami azonban igen fárasztó vállalkozás, mert a gulák lépcsőzete sok helyen egy-egy ölnél is magasabb s itt aztán csak nagy bajjal lehet fölkapaszkodni az izmos arab vezető segítségével. Mégis megteszik azonban sokan minden esztendőben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XII. köt. 22-ik számban közölt betűrejtvény megfejtése:

„Farkasverem.“

Helyesen fejtették meg: Fraenkel Mariska és József, Popper Zsiga, Mihály Jenő, Ixel Jenő, Rohonczy Lajos, Reicher Margit, Grósz Pál, Csasz Vetti, Hegedüs Irma és Anna, Kohn Hugó, Singer Adél, Deutsch Géza, Braun Ödön, Fényes László, Bokros Jenő, Klein Bernát, Diemár Ernő, Hufnági János, Polatschek Hugó, Bódy Irma, Knebel Feri és Kálmán.

Részben megfejtették: Majláth Gusztáv, Mandel Paula és Béla, ifj. Bajusz Józsa, Vámosy Zoltán, Szalacsi Mariska és Gizelka,

Schm
Várna
és G
bint C
és Ján
Kohn
röly,

mábo

Erzsi
táv, 2
Maris
tán, 1
Lövy
Oliva
és G
Jenő
ler A
gyall
Lajos
Kohn
Szab
Marg
Kris
zsike
Vajd
kovic
rold
és II
Kom
Gábo
Sing
Koz
szai

előff
előb

leg
kül

Schmidt Laura, Stern Irma, Traytler Andor Várnay Jolán, Szabó Zoltán, Keresztes Ilona és Giza, Blaskovich Ilma, Neumán Etelka, Rubint Gábor és Dezső, Török István, Batta Ilma és János, Komjáthy János, Szegszárdi János, Kohn Mór és Áron, Klein József, Vamzer Károly, Macher Ilona és Ernő.

*

»A KIS LAP« XII. köt. 22-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Képrejtvény.“

Helyesen fejtették meg: Szöke Erzsike, és Leonie, Schmidl Laura, Majláth Gusztáv, Mandel Paula és Béla, Popper Zsiga, Fraenkel Mariska és József, ifj. Bajusz Jóska, Vámosy Zoltán, Kreskay Piroska és Emma, Mihelyi Jenő, Lövy Frigyes, Macher Ilona és Ernő, Torossy Oliva és János, Boleman Árpád, Szalaci Mariska és Gizelka, Ellmann Anna, Bruck Berta, Ixel Jenő, Weinberger Gizella, Reichner Margit, Traytler Andor, Fried Emil és Lajos, Konrad Angyalka, Stern Irma, Bauholzer Irén, Rohonczy Lajos, Kollerich Margit, Hegedüs Irma és Anna, Kohn Hugó, Brázovay Vilma, Várnay Sarolta, Szabó Zoltán, Singer Adél, Ráth Mari, Czobel Margit, Tanos Irma és Margit, Szabó Ilona, Krisztel Sarolta, Deutsch Géza, Okolicsányi Erzsike, Irma, Lajos és Miklós, Fráter Gizella, Vajda Mártha, Csasz Vetti, Török Sarolta, Blaskovich Ilma, Steuer Gizella, Buda Aranka, Nerolda Mariska, Szénási Emma, Lithvay Mariska és Ilka, Grósz Pál, Neuman Etelka, Török István, Komjáthy János, Bata Ilona és János, Rubint Gábor és Dezső, Meisels Regina, Győri Tibor, Singer Janka, Braun Ödön, Kásádi Sándor, Kozma Sándor, Denke Antal, Ács János, Szikszai Irma, Korsós Ferencz, Kásádi Mária, Mezey

Arthur, Vutkovich Sándor, Klein Bernát, Lőrinczy Janka és Aranka, Vadnay Margit és Tibor, Obetko Lujza és D. Reismann Irma, Burger Mariska, Karakás Mariska és Olga, Zombory Mariska, Kraus Flóra és Mavel Vilmos, Diemár Ernő, Hufnagl János, Molecz Károly, Brázovay Zoltán, Gutmann Hermina, Boross Benyus, Lang Menyhért, Braun Matild és Fried Paulina, Merza Gizella, Pongrácz Irén és Margit, Szegszárdi János, Kohn Mór és Áron, Klein József, Zinsenheim Ilona és Teréz, Sternthal Irma és Ella, Remenyik Pista, Vamzer Károly, Littmann Irma, Mari és Helén, Dégner Mari, Brüll Soma, Link Jetka, Bod Margit, Steiner Malvin, Kumer Béla, Polatschek Hugó, Neumann Ilona és Miksa, Frank Albert és Mór, Kohanovszky Czeleszta, Bódy Irma, Rozinger Gizella, Jenny és Béla, Sztánkay Kálmán, Knebel Feri és Kálmán.

*

»A KIS LAP« XII-ik köt. 21-ik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag megküldték: Lágler Ilona, Remenyik Pista, Vamzer Károly Littmann Irma, Mari és Helén, Oel Etelka, Polatschek Hugó, Knebel Feri és Kálmán, Herczeg Erzsike.

KÉPREJTVÉNY.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez!

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel fölkérjük a „Kis Lap“ azon előfizetőit, kiknek előfizetésük június hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

Előfizetési díj:

Negyedévre 1 frt 40 kr.
Félévre 2 frt 80 kr.

Az előfizetési pénzek, (melyeknek beküldésére a postai utalványok használata a legegyszerűbb) az „Athenaeum“ kiadó-hivatalához, Budapest, ferencziek tere 7. sz. küldendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

1874

TOLVAJ SZARKA. (Lásd a 390. lapon.)

Feloldós szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest 1877. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.